

(Díaz)

A Cruña
29.8.76

Maruxa e Luis Seoane
Buenos Aires

Meus amigos:

Sin tempo non vai sendo. Hoxe, domingo, aproveito pra me corresponder con vós. As desgracias, os traballos, as preocupacións, os amigos ... Xa sabedes, non deixan vagar nin tranquilidade pra escrituras demoradas e ben axeitadas.

As desgracias. A miña cuñada deixóunos de vez. Vai farta de sufrir. Anuncióu premonitoriamente cáseque a data exacta do seu pasamento. Tal premonición non era, porán, de extrañar. Conocedora puntual da súa terrible doencia e do curso que ineluctablemente levaba, os seus cálculos tiñan que ser necesariamente correctos. Mais levada do seu afincado sentimento relixioso quixo sufrir pra sublimar a súa dóor e ofrecerlla ao bon Deus. En todo intre deu mostras dun valor, dunha serenidade e dunha fortaleza moral moi pouco comúns. O seu exemplo e a súa templanza foron consolo prá familia. E remato este triste capítulo, meus amigos, porque estóu a correr o risco de incidir nunha mala literatura necrolóxica, cousa da que sempre abominéi.

Os traballos. Rematada a Escolma de Cabanillas, xa na rúa, recibo o encargo dun novo libro. Unha biografía de Antón Villar Ponte, que ha formar parte da colección que inauguróu Galaxia baixo o rubro xeral de "Conciencia de Galicia". Inicióuse coa biografía de Murguía, feita no seu día por Vicente Risco. Seguirán outras de Rosalía (García-Sabell), Castelao (Piñeiro), Curros (Carlos Casares). E así sucesivamente. Ando a remexer en caixóns de papéis e retallos de prensa que deixóu o meu futuro biografiado, clasificándoo e poñendoos en orde. Un lio e un labor de moito mimo.

As preocupacións. Falo do Museo Carlos Maside. E mirese por onde se mire a primitiva fórmula de financiación argallada polo Isaac, fracasóu. O luns derradeiro tivemos xuntanza no Castro. Asistimos todos os conselleiros, agás Risco, totalmente incapacitado por mor dunha xordeira irreversible, Blanco Amor, con interquenenencias, e García-Sabell, no extranxeiro. O Isaac que é, ben o sabedes, un sublime teimudo, argallóu unha nova sociedade mercantil -"Laboratorio de Industria e Comunicación"- co propósito de constituila en futura nodriza da Fundación do Museo. Os trámites xa están en marcha e, algúns, xa cumpridos. Mais con todo, os retrasos son inevitables. Agardemos, pois logo, e teñamos paciencia. Da que, por outra banda, xa levamos dado proba máis que de abondo.

Os amigos. Van vindo e hai que atendelos. EMILIO GONZALEZ LOPEZ roubóume moito tempo. Quixo saber todo e de todo. Sigue co verme político metido no corpo e ten unha saúde de cabalo. Fixo duas ou tres visitas á súa vella circunscrición electoral. E falóu, ún por ún, cos vellos electores, e si morreran, cos fillos, e sinon tamén cos netos. Un caso de actividade. Deu conferencias en Sada co gallo de II Centenario de USA, na Sociedade da Gaiteira encol de Castelao, e nas II Xornadas Xurídicas orgaizadas pola Academia Galega de Lexislación e Xurisprudencia sobor da Parroquia galega como ente comunitario, político e administrativo. Estivo moi avencellado ao seu vello amigo, sei que xa dende a escola, Manolito Iglesias Corral. ARTURO CUADRADO pasóu unha estadia en Galicia moi pouco notada, sin intrés algún en se facer ver. Asistín á conferencia que pronuncióu no Castro, moi lírica e delicuscente. Asistíu pouca xente, e vella. LORENZO VARELA, feble de saúde. É a muller, parkinsoniana, un pouco ida. Teñen, parézome a min, problemas de adaptación ao medio. Estivemos un bó rato xuntos, e pasámolo divinamente falando do Lugo dos anos trinta. Lembramos con gran precisión homes, feitos e cousas. A sensibilidade do poeta, adubada con fina ironía, a súa conversa convírtese nunha festa intelectual.

E acabóuse o papel, meus amigos. Recibide, pois logo, unha cinguida aperta de nós os tres pra vós os dous. *Díaz*